

251

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 października 1963 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o rybołówstwie na Północno-Wschodnim Atlantyku, sporządzonej w Londynie dnia 24 stycznia 1959 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 15 Konwencji o rybołówstwie na Północno-Wschodnim Atlantyku, sporządzonej w Londynie dnia 24 stycznia 1959 r., złożony został Rządowi Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii dnia 22 lutego 1961 r. polski dokument ratyfikacyjny wymienionej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne powyższej Konwencji, która weszła w życie dnia 27 czerwca 1963 r.:

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 27 sierpnia	1959 r.
Norwegia	dnia 12 stycznia	1960 r.

Szwecja	dnia 31 marca	1960 r.
Islandia	dnia 12 kwietnia	1960 r.
Holandia	dnia 20 kwietnia	1960 r.
Dania	dnia 14 lipca	1960 r.
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 25 sierpnia	1960 r.
Hiszpania	dnia 7 listopada	1960 r.
Belgia	dnia 15 września	1961 r.
Francja	dnia 20 marca	1962 r.
Irlandia	dnia 2 października	1962 r.
Portugalia	dnia 13 grudnia	1962 r.
Niemiecka Republika Federalna	dnia 27 czerwca	1963 r.

Minister Spraw Zagranicznych: A. Rapacki

252

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 sierpnia 1963 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu piekarniczego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach piekarniczych, ciastkarniach oraz oddziałach produkcyjnych przy zakładach przemysłu gastronomicznego zajmujących się produkcją pieczywa cukierniczego.

2. Ilekroć w dalszym ciągu rozporządzenia jest mowa o „zakładach” bez bliższego określenia, rozumie się przez to jednostki wymienione w ust. 1.

Rozdział 2.

Magazyny surowców i materiałów pomocniczych.

§ 2. 1. W magazynach surowców i materiałów pomocniczych worki z mąką oraz skrzynie powinny być ułożone w stosach w sposób zabezpieczający przed obsunięciem się. Skrzynie powinny być układane do wysokości nie przekraczającej 2 m.

2. Przy stosach wyższych niż 5 warstw należy dla wzmocnienia stosować co 5 warstw przekładki podłużne i poprzeczne.

3. Układanie worków z mąką w stosy powyżej 6 warstw powinno odbywać się przy zastosowaniu urządzeń mechanicznych.

4. Zabrania się opierania stosów o ściany, słupy (filary) i balustrady.

§ 3. 1. Zabrania się rozwiązywania, ściągania lub wyciągania worków z mąką ułożonych w stosie. Worki z mąką należy ze stosów zdejmować, poczynając od najwyższej warstwy.

2. Wchodzenie na stos powinno odbywać się przy użyciu drabin zabezpieczonych przed poślizgnięciem.

3. Zabrania się używania drabin do wnoszenia i znoszenia worków.

4. Jeżeli stos z workami zaczyna się przechylać, należy niezwłocznie przystąpić do jego rozebrania.

§ 4. Transport napełnionych worków powinien odbywać się za pomocą przenośników bądź wózków.

§ 5. Stanowiska obsługi przenośników powinny być wyposażone w wyłączniki bezpieczeństwa umieszczone na widocznym miejscu i zaopatrzone w napisy objaśniające

Rozdział 1.

Zasady i warunki prowadzenia międzynarodowego transportu oraz wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego krajowymi pojazdami samochodowymi.

§ 1. 1. Międzynarodowy transport drogowy krajowymi pojazdami samochodowymi może prowadzić państwowe przedsiębiorstwo transportu publicznego samoistnie lub łącznie z krajowym transportem drogowym po uprzednim uzyskaniu zezwolenia (§ 13).

2. Za zezwolenie na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego (ust. 1) przez państwowe przedsiębiorstwo transportu publicznego, utworzone w tym celu przez Ministra Komunikacji, uważa się zarządzenie o utworzeniu przedsiębiorstwa.

§ 2. Państwowe przedsiębiorstwo transportu publicznego nie posiadające zezwolenia na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego (§ 1) może wykonywać krajowymi pojazdami samochodowymi międzynarodowy przewóz drogowy (jednorazowy lub wielokrotny) po uprzednim uzyskaniu zezwolenia (§ 13).

§ 3. Uspołecznione jednostki inne niż wymienione w §§ 1 i 2 oraz organizacje społeczne mogą wykonywać krajowymi pojazdami samochodowymi międzynarodowy przewóz drogowy (jednorazowy lub wielokrotny) po uprzednim uzyskaniu zezwolenia (§ 13) tylko w przypadkach i w zakresie określonych w art. 18 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”.

§ 4. 1. Nie wymaga się zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób:

- 1) służbowymi samochodami osobowymi, należącymi do jednostek uspołecznionych, jeżeli przewożone osoby odbywają podróż służbową na podstawie delegacji służbowych;
- 2) taksówkami (dorożkami) samochodowymi oraz autobusami posiadającymi nie więcej niż 15 miejsc siedzących, należącymi do uspołecznionych przedsiębiorstw transportu zarobkowego, jeżeli przewóz dokonywany jest w granicach obszaru małego ruchu granicznego ustalonego umową międzynarodową zawartą przez Polskę lub do obszarów turystycznych na terenie sąsiedniego państwa, udostępnionych dla obywateli polskich;
- 3) autobusami posiadającymi nie więcej niż 15 miejsc siedzących, należącymi do jednostek uspołecznionych innych niż wymienione w pkt 2 i organizacji społecznych, jeżeli przewóz jest wykonywany niezarobkowo do obszarów określonych w pkt 2.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 i 3 mają zastosowanie pod warunkiem, że kierowca pojazdu oraz osoby przewożone tym pojazdem będą posiadać dokumenty uprawniające do pobytu na obszarze małego ruchu granicznego lub na obszarze turystycznym na terenie sąsiedniego państwa, określone w zawartych przez Polskę umowach międzynarodowych, ustalających te obszary.

§ 5. Nie wymaga się zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego pojazdami samochodowymi straży pożarnej, pogotowia ratownictwa górniczego i urzędów celnych, których wyjazd poza obszar Polski następuje służbowo bez potrzeby uzyskiwania książeczek z przepustkami granicznymi i tryptyków.

§ 6. Nie wymaga się zezwolenia na wykonywanie przewozu ciągnikami rolniczymi na obszarze pasa granicznego jednego z państw sąsiadujących z Polską, jeżeli przewóz wykonywany jest niezarobkowo w związku z pracami rolnymi prowadzonymi na obszarze wymienionego pasa granicznego.

§ 7. 1. Jednostki uspołecznione oraz organizacje społeczne wykonujące międzynarodowy przewóz drogowy obowiązane są posiadać ważną na obszar państwa, na którym przewóz ma być wykonywany, wystawioną przez „Wartę” Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji, Spółka Akcyjna, polisę:

- 1) ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych;
- 2) ubezpieczenia pojazdów samochodowych od uszkodzeń (autocasco);
- 3) ubezpieczenia odpowiedzialności za całkowitą lub częściową utratę lub uszkodzenie przewożonego ładunku, jeżeli przewóz wykonywany jest zarobkowo.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do przewozów wymienionych w § 5 i § 6.

§ 8. 1. Jednostki wykonujące międzynarodowy przewóz drogowy na podstawie zezwolenia (§§ 1—3) obowiązane są w szczególności:

- 1) przestrzegać rodzaju, zasięgu i zakresu oraz innych warunków wykonywania przewozu, określonych w zezwoleniu;
- 2) przed rozpoczęciem przewozu dokładnie zapoznać kierowcę pojazdu z przepisami obowiązującymi w tym zakresie w państwach, przez których obszar przewóz ma być wykonany;
- 3) przy wykonywaniu przewozu osób przestrzegać zasady, że liczba przewożonych pasażerów nie może być większa od liczby miejsc siedzących, wymienionej w dowodzie rejestracyjnym pojazdu;
- 4) wystawiać na każdy przewóz międzynarodowy następujące dokumenty kontrolne:
 - a) kartę kontrolną przy przewozie drogowym osób autobusami, z wyjątkiem przewozu regularnego,
 - b) deklarację przewozową przy niezarobkowym przewozie ładunków; przy zarobkowym przewozie ładunków za międzynarodowym listem przewozowym deklaracja nie jest wymagana;
- 5) prowadzić rejestr wykonywanych przewozów międzynarodowych i przechowywać rejestr po jego zakończeniu przez okres dwóch lat;
- 6) dostarczać na żądanie organu, który zezwolenia udzielił, wszelkich danych dotyczących wykonywania międzynarodowego przewozu;
- 7) zawiadamiać organ, który zezwolenia udzielił, o każdej zmianie swego adresu (siedziby).

2. Przepisy ust. 1 pkt 2, 3 i 4 stosuje się również do przewozów wymienionych w § 4.

§ 9. Na pojazdy użyte do przewozu określonego w §§ 5 i 6 nie wymaga się zaświadczenia o dopuszczeniu do międzynarodowego przewozu drogowego (§ 12 ust. 2).

§ 10. Kwalifikacje oraz specjalne warunki pracy kierowców pojazdów samochodowych i innych członków załóg tych pojazdów przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu drogowego określają odrębne przepisy.

Rozdział 2.

Warunki dopuszczenia pojazdów samochodowych do międzynarodowego przewozu drogowego.

§ 11. 1. Do międzynarodowego przewozu drogowego dopuszcza się pojazdy samochodowe, które oprócz warunków, określonych w przepisach w sprawie ruchu na drogach publicznych, odpowiadają dodatkowym warunkom technicznym, zapewniającym sprawne wykonywanie przewozu, oraz posiadają odpowiedni wygląd zewnętrzny i wewnętrzny, a w szczególności:

- 1) urządzenia wnętrza kompletne, czyste, nie uszkodzone, siedzenia w dobrym stanie (nie zniekształcone);
- 2) szyby przezroczyste, nie porysowane i nie popękane;
- 3) lakier pokrywający zewnętrzną i wewnętrzną powierzchnię pojazdu nie uszkodzony.

2. Z uwzględnieniem przepisu ust. 1 do międzynarodowego przewozu drogowego dopuszcza się:

- 1) autobusy wyposażone w bagażnik urządzony w sposób zabezpieczający ułożony w nim bagaż przed wypadnięciem, uszkodzeniem, zanieczyszczeniem lub kradzieżą;
- 2) samochody ciężarowe oraz przyczepy (naczepy) ciężarowe, których nadwozia urządzone są w sposób zabezpieczający przewożony ładunek przed wypadnięciem, uszkodzeniem lub kradzieżą;
- 3) przyczepy (naczepy) ciężarowe wyposażone w skutecznie działające hamulce, przy czym:
 - a) na przyczepie dwu i trzyosiowej, o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 5 t, wszystkie koła powinny być hamowane; na przyczepie mającej więcej niż trzy osie 3/4 osi powinno mieć koła hamowane; na osiach hamowanych w każdym razie powinny spoczywać co najmniej 3/4 dopuszczalnego ciężaru całkowitego przyczepy,
 - b) przyczepa powinna być wyposażona w hamulec postojowy, uruchamiany z zewnątrz lub od wewnątrz i zapewniający postój pojazdu obciążonego ładunkiem równym jego dopuszczalnej ładowności na pochyłości co najmniej 16‰ bez potrzeby stałego nacisku na mechanizm hamulca; hamulec postojowy przyczepy autobusowej powinien być uruchamiany od wewnątrz; nie wymaga się hamulca postojowego na przyczepach jednoosioowych.

§ 12. 1. W celu stwierdzenia, że zostały spełnione warunki określone w § 11, pojazdy samochodowe powinny być poddane dodatkowemu przeglądowi technicznemu, dokonywanemu przez organy do spraw komunikacji prezydentów powiatowych rad narodowych, rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie lub dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw; jeżeli w prezydentach dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw nie ma organów właściwych do spraw komunikacji — przeglądu dokonują organy do spraw komunikacji prezydentów rad narodowych tych miast.

2. Jeżeli wynik przeglądu, o którym mowa w ust. 1, jest dodatni, organ dokonujący przeglądu wyda zaświadczenie o dopuszczeniu pojazdu samochodowego do międzynarodowego przewozu drogowego, ze wskazaniem okresu ważności zaświadczenia. Okres ważności zaświadczenia nie może przekraczać dla autobusów — pół roku, a dla pozostałych pojazdów — jednego roku.

Rozdział 3.

Zezwolenia na międzynarodowy transport (przewóz) drogowy.

§ 13. Zezwolenia na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego oraz zezwolenia na wykonywanie

międzynarodowego przewozu drogowego udziela Minister Komunikacji.

§ 14. 1. Zezwolenia na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego przez państwowe przedsiębiorstwo transportu publicznego (zezwolenia stałe) wydaje się na czas nieograniczony.

2. Zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego wydaje się na okres nie przekraczający jednego roku.

§ 15. 1. Wniosek o zezwolenie na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego powinien zawierać:

- 1) nazwę i siedzibę jednostki ubiegającej się o zezwolenie;
- 2) określenie rodzaju transportu, jaki jednostka zamierza prowadzić;
- 3) określenie zasięgu zamierzonego transportu;
- 4) wyszczególnienie pojazdów samochodowych, które mają być użyte do wykonywania przewozów (ich rodzaj, numery rejestracyjne, ciężar całkowity, ładowność), oraz posiadanych urządzeń, niezbędnych do prowadzenia transportu;
- 5) uzasadnienie potrzeby i celowości prowadzenia międzynarodowego transportu drogowego.

2. Wniosek o zezwolenie na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego powinien zawierać:

- 1) nazwę i siedzibę jednostki ubiegającej się o zezwolenie;
- 2) określenie rodzaju zamierzonego przewozu;
- 3) kraj (kraje), do którego przewóz ma być wykonany;
- 4) przedmiot lub bliższe określenie przewozu;
- 5) ilość (można w przybliżeniu) zamierzonych przewozów;
- 6) okres, w którym przewóz (przewozy) ma być wykonany;
- 7) określenie pojazdu, który ma być użyty do przewozu (rodzaj, numer rejestracyjny, ciężar całkowity, ładowność);
- 8) uzasadnienie potrzeby i celowości wykonania przewozu.

3. Do wniosku wymienionego w ust. 2 należy dołączyć zaświadczenie o dopuszczeniu pojazdu do międzynarodowego przewozu drogowego (§ 12 ust. 2).

§ 16. 1. Zezwolenie na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego może być cofnięte, jeżeli uległy zmianie warunki, uzasadniające udzielenie zezwolenia, oraz w razie nieprzestrzegania przez jednostkę posiadającą zezwolenie przepisów dotyczących międzynarodowego transportu drogowego i warunków zezwolenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego.

§ 17. Minister Komunikacji określi wzory druków i formularzy stosowanych w sprawach zezwoleń na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego i na wykonywanie międzynarodowych przewozów drogowych oraz wzory wymaganych przy tych przewozach dokumentów kontrolnych i sposób ich prowadzenia.

Rozdział 4.

Kontrola przestrzegania przepisów w sprawie międzynarodowego transportu drogowego.

§ 18. 1. Oprócz granicznych urzędów celnych (art. 19 ust. 3 ustawy) organami właściwymi do kontroli przestrzegania przez przewoźników przepisów dotyczących międzynarodowego transportu (przewozu) drogowego i warunków zezwoleń są organy do spraw komunikacji prezydentów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie) oraz organy do spraw komunikacji prezydentów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

sposób ich użycia oraz instalację sygnalizującą o ruchu przenośników.

§ 6. 1. Płyta wyladunkowa zeżlżgu powinna być umieszczona na wysokości umożliwiającej łatwe zdejmowanie worków z mąką.

2. Zeżlżg powinien być tak zbudowany, aby przy ręcznym odbieraniu worków z mąką końcowa prędkość ładunku nie przekraczała 0,75 m/sek.

§ 7. Materiały ciekłe w balonach szklanych powinny być magazynowane w koszach ochronnych, przykrytych kołpakami.

§ 8. 1. Zabrania się trzepania worków w pomieszczeniach produkcyjnych, magazynach surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych.

2. W pomieszczeniach, w których odbywa się trzepanie worków, powinny być zainstalowane urządzenia do odprowadzania pyłów, zabezpieczające przed przekroczeniem dopuszczalnego stężenia pyłów w powietrzu strefy roboczej.

§ 9. W zakładach korzystających z energii elektrycznej trzepanie worków powinno się odbywać przy pomocy urządzeń mechanicznych, z równoczesnym odciąganiem pyłów.

Rozdział 3.

Przesiewacze i komory mączne.

§ 10. 1. Przesypywanie mąki powinno odbywać się w sposób nie powodujący nadmiernego wydzielania się pyłu mącznego na zewnątrz.

2. Obudowa podajników, przesiewaczy oraz innych urządzeń powinna być szczelna i zabezpieczać przed nadmiernym zapyleniem pomieszczeń.

§ 11. 1. Komory mączne powinny być zaopatrzone w urządzenia blokujące mechanizmy zasypowe przy każdorazowym otwarciu wjazdu do komory.

2. Górne otwory komór mącznych powinny być stale zabezpieczone rusztami ochronnymi, a nad rusztami powinny znajdować się umocowane pokrywy.

§ 12. 1. Zabrania się wchodzenia do komór mącznych przed ich opróżnieniem, wywietrzeniem i wyłączeniem dopływu prądu.

2. Czyszczenie wnętrza komór mącznych powinno odbywać się pod nadzorem osoby specjalnie wyznaczonej przez kierownika zakładu.

§ 13. 1. Do oświetlania wnętrza komór mącznych należy używać wyłącznie hermetycznych lamp elektrycznych, zasilanych prądem o napięciu nie przekraczającym 24 V.

2. W wyjątkowych przypadkach dopuszczalne jest używanie w komorach mącznych hermetycznych lamp kieszonkowych o zasilaniu bateryjnym o napięciu do 6 V.

Rozdział 4.

Ciastownie.

§ 14. Tablice sterownicze automatycznych wag dozujących oraz dźwignie wag półautomatycznych powinny być umieszczone na wysokości od 1,2 do 1,5 m od podłogi.

§ 15. 1. Przed maszynami do mieszenia ciasta z przetaczanymi dzieżami powinna być wolna przestrzeń dla przetaczania dzież; szerokość tej przestrzeni powinna wynosić co najmniej 3,5 m.

2. Odstęp pomiędzy skrajnymi brzegami maszyn do mieszenia ciasta powinien wynosić co najmniej 1,5 m. Odstęp mieszkarki od ściany powinien wynosić co najmniej 1 m.

§ 16. Zabrania się pracownikom przebywania pod podniesionymi oraz przechylonymi dzieżami.

§ 17. Górne otwory lejów spustowych do ciasta umieszczone na poziomie podłogi powinny być zabezpieczone w sposób uniemożliwiający wpadnięcie do tych otworów.

§ 18. Przy czyszczeniu wnętrza lejów do ciasta należy stosować skrobaczki na długich trzonkach i pasy zabezpieczające.

§ 19. Zbiorniki do dozowania wody należy zabezpieczyć przed przepelnieniem się.

§ 20. Przewody rurowe doprowadzające płyny gorące i parę oraz zbiorniki do płynów gorących powinny być izolowane cieplnie oraz oznaczone odróżniającymi je barwami.

§ 21. 1. Naczynia przenośne z gorącymi tłuszczami powinny posiadać zabezpieczenie zapobiegające pryskaniu cieczy na zewnątrz oraz odpowiednie uchwyty umożliwiające bezpośrednie bezpieczne trzymanie naczyń lub konstrukcję umożliwiającą włożenie ich w uchwyty odpowiednich nosideł. Powierzchnia gorącego tłuszczu powinna znajdować się nie wyżej niż na 4/5 wysokości naczynia.

2. Niedozwolone jest używanie naczyń przenośnych z obłuzowanymi uchwytami oraz z uszkodzoną emalią.

3. Przenoszenie naczyń napełnionych gorącym tłuszczem o ciężarze powyżej 15 kg wraz z naczyniem nie może być dokonywane przez jedną osobę.

Rozdział 5.

Pomieszczenia wypieku pieczywa.

§ 22. 1. Każdy piec piekarski powinien być wyposażony w przyrządy do pomiaru temperatury komór piecowych.

2. Maksymalna dopuszczalna temperatura w komorach wypiekowych i maksymalna dopuszczalna temperatura gazów spalinowych w piecach o wymuszonym obiegu spalin (cyklotermicznych) powinna być oznaczona czerwoną kreską na skali przyrządów pomiarowych.

3. Dopuszczalne temperatury komór wypiekowych pieców rurowych, określone instrukcją producenta, powinny być oznaczone na tablicach umieszczonych na widocznym miejscu.

4. W celu kontroli temperatur komór wypiekowych należy co najmniej raz na miesiąc sprawdzać ciepłomierze (pirometry).

§ 23. Zabrania się wytwarzania pary wodnej w komorach wypiekowych w sposób inny niż przewidziany instrukcją pieca.

§ 24. 1. Piec rurowy, w którym ubytek rur grzejnych przekracza 2 rury w jednym rzędzie lub ogółem 5 rur, należy wyłączyć z eksploatacji.

2. Dla zapewnienia prawidłowego działania rur grzejnych należy sprawdzać stan końcówek rur w komorze paleniskowej w terminach określonych instrukcjami technicznymi, nie rzadziej jednak niż raz na trzy miesiące.

3. Podczas obsługi paleniska nie wolno dotykać narzędziami końcówek rur i nośnej ścianki paleniska.

4. W razie stwierdzenia nadpalenia końcówki rury grzejnej w palenisku należy piec unieruchomić, a po wystudzeniu pieca wywiercić otwór w końcówce w celu spuszczenia płynu wypełniającego rurę.

§ 25. Przy piecach rurowych oraz piecach o wymuszonym obiegu spalin (cyklotermicznych) powinna znajdować się techniczna instrukcja obsługi i konserwacji pieców, zawierająca również postanowienia dotyczące wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz w razie potrzeby odpowiednie tablice lub napisy ostrzegawcze.

§ 26. W razie konieczności wprowadzenia zmian konstrukcyjnych urządzeń termicznych, zmiany te powinny być zaprojektowane przez jednostkę będącą konstruktorem urządzenia lub przez inną właściwą jednostkę konstrukcyjną.

§ 27. 1. Przejścia pomiędzy piecami taśmowymi powinny wynosić nie mniej niż 1,5 m, licząc od najbardziej wysuniętych elementów pieców; przejścia pomiędzy elementami konstrukcyjnymi budynku i płaszczem pieca powinny wynosić nie mniej niż 0,75 m, jeżeli na płaszczu są umieszczone urządzenia mechaniczne, a 0,6 m w pozostałych przypadkach.

2. Nad otworami komór wypiekowych powinny być umieszczone miejscowe odciaży.

§ 28. Dołki przedpiecowe przy piecach piekarskich wrzutowych powinny być stale zakryte pokrywami, z wyjątkiem przypadku obsługiwaną dolnej komory wypiekowej pieca.

§ 29. 1. Odległość od przedniej części paleniska pieca piekarskiego do przeciwległej ściany powinna być nie mniejsza niż 1,5 m.

2. Odległość pomiędzy przeciwległymi paleniskami pieców rurowych nie powinna być mniejsza niż 2 m.

§ 30. 1. Zabrania się czyszczenia rur grzejnych bez użycia właściwego sprzętu ochrony osobistej.

2. Przy czyszczeniu kanałów dymowych i zbiorników wodnych (bojlerów) należy posługiwać się przenośnymi schodkami z pomostem.

§ 31. 1. W pomieszczeniu paleniskowym zabronione jest składowanie sprzętu nie przeznaczonego do obsługi paleniska.

2. Sprzęt przeznaczony do obsługi paleniska powinien być składany w sposób nie utrudniający obsługi.

§ 32. Przy przyjmowaniu pieczywa z form należy posługiwać się rękawicami ochronnymi.

§ 33. Do oświetlania komór wypiekowych w piecach piekarskich należy używać lamp elektrycznych o napięciu do 24 V.

Rozdział 6.

Przepisy wspólne i końcowe.

§ 34. Czyszczenie żarówek i kloszy znajdujących się w pomieszczeniach wymienionych w niniejszym rozporządzeniu może odbywać się tylko po wyłączeniu prądu.

§ 35. W czasie krótkotrwałych przerw w pracy zakład obowiązany jest zapewnić pracownikom odpoczynek w pozycji siedzącej.

§ 36. Przed przyjęciem do pracy pracownik powinien być poddany badaniom lekarskim co do możliwości wykonywania przez niego pracy, przy której zakład zamierza go zatrudnić.

§ 37. 1. Kierownik zakładu obowiązany jest zapoznać pracowników z treścią niniejszego rozporządzenia oraz opracować na jego podstawie szczegółowe instrukcje dostosowane do rodzaju urządzeń i warunków pracy w danym zakładzie.

2. Tekst niniejszego rozporządzenia lub odpowiednie wyciągi z niego oraz tekst instrukcji wymienionej w ust. 1 powinny być wywieszane w pomieszczeniach zakładu na widocznym miejscu.

§ 38. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że:

- 1) w stosunku do zakładów istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia przepis § 9 stosuje się od dnia 1 stycznia 1966 r.;
- 2) przepisy § 11 ust. 1, § 14, § 15 ust. 1, § 22 ust. 1 i § 29 stosuje się tylko do zakładów:
 - a) nowo budowanych, dla których projekty wstępne budowy będą zatwierdzone po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,
 - b) nowo budowanych nie wymienionych pod lit. a) lub przebudowanych w całości lub w części, oddawanych do użytku po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile na dostosowanie urządzeń lub pomieszczeń do wymagań określonych w tych przepisach pozwalają warunki techniczne.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

RÓZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 10 września 1963 r.

w sprawie prowadzenia międzynarodowego transportu drogowego krajowymi pojazdami samochodowymi.

Na podstawie art. 18 ust. 5 i art. 19 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje: